

кафе. Испива дѣдо кафето, испушва дула тютюнъ, даватъ му турцитѣ едно момче да го заведе чакъ до консулатото. . . .

Дѣдо Петко влѣзе въ Консулатото. Гавазинътъ го погледна отвисоко, но сетнѣ се смегчи, като му каза старецътъ, че е баща на Бѣлокровски.

— Той спи още, дѣдо, ще почакашъ единъ часъ — каза му гавазинътъ, българинъ, и го введе въ станицата на портниеринътъ, гдѣто го гостиха съ чай.

— Ами защо спи още, на ли съмна отдавна? Да не е нѣщо боленъ? — пита съ стѣгнато сърдце старецътъ.

— Не е боленъ, дѣдо, здравъ е. Тѣ така сижтъ голѣмцитѣ — отговаря гавазинътъ.

— Ами че той голѣмецъ ли е? — пита дѣдо Петко и сърдцето му трѣпери отъ радост, чая се разлива отъ чашата и пошарва ржката на дѣдо, но той не сѣща.

— Голѣмецъ е, дѣдо, голѣмецъ е. Блазѣ ти че имашъ такъвъ синъ.

— Голѣмецъ а? Хе, хе, хе! — сърдцето на дѣда Петка ще исхвъркне. — Ами той не ви ли е говорилъ нѣщо за мене . . . а? . . .

— Не ни е говорилъ, дѣдо, той съ насъ много-много не приказва. Все съ консулитѣ има работа.

Тѣй а? Съ консулитѣ? Хе, хе, хе! . . . Ами съ пашата приказва ли? — пита стареца, като се наслаждава прѣдварително отъ отговорътъ.

— Кой ти гледа пашитѣ, той съ везиря приказва.

— Съ везирътъ! . . . Па има хасъ да речешъ че и съ Султана приказва? — пуца прѣдпазливо блаженния старецъ.

— Разбира се, че и съ Султана.

— И съ Султ . . . — съзитѣ задавиха старецътъ, неможе той да понесе толкова щастие и рукна неудържимъ потокъ отъ радостни, блаженни сълзи.

Звънецътъ възвѣсти пробужданието на голѣмца. Слѣдъ половина часъ, когато слугата му внесе чай, гавазинътъ послѣдванъ отъ дѣда Петка, почна да възлиза по стълбитѣ, като кроеше въ главата си планъ, какъ да устрои срѣщата за да излѣзе по ефектенъ сюрпризъ . . . и рѣши да почука на вратата и да введе бащата безъ прѣдварителенъ докладъ. И наистина, почука, отвори вратата и бутна дѣда Петка въ стаята.

— Баща ви, ваше високоблагородие! — извика тържественно гавазинътъ. Докторътъ остана като гръмнатъ, истърва